

pladser der og faa Kommunens Interesser varetagne med Hensyn til eventuelle Vandledninger, og det er sket.

Andersen: Af de Oplysninger, det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Borup) fremkom med, viser det sig, at Kjøbenhavns Kommune ikke har haft Lejlighed til at behandle denne Sag, og at der ikke en Gang er konfereret med Kommunen om Spørgsmaalet. Men det forekommer mig at være en Forbigaaelse af Kjøbenhavns Kommune, som Havneraadet der har gjort sig skyldig i. Kommunen staar ifølge Loven af 1899 absolut med den første Ret til at erhverve disse Arealer, og for saa vidt den maatte ønske at erhverve dem, kunne de ikke sælges til private.

Finansministeren (Hage): I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Andersen) fremførte, skal jeg sige, at Tanken med den omtalte Bestemmelse i Loven af 1899 var den, at Dispositionsretten over de værdifulde Arealer, som fremkomme ved Opfyldning inden for Kjøbenhavns Havns Omraade, ikke burde være overladt til Administrationen alene, men burde være forbeholdt Lovgivningsmagts Beslutning. Det offentlige, det vil sige Stat, Kommune og Havnevæsen, kan Administrationen uden Samtykke af Lovgivningsmagten give Tilladelse til at foretage Opfyldninger og blive Ejere af de paa-gældende Arealer. Naar der derimod bliver Tale om at realisere, om at afhænde de indvundne Arealer til private, kræver en saadan Disposition Lovgivningsmagts Samtykke. Da nu den foreliggende Sag blev forebragt mig — det var vel omtrent midt i November — gik min første Tanke i samme Retning som det ærede Medlems, nemlig at det vilde være naturligt at forhøre, om Kjøbenhavns Kommune ønskede at blive Ejere af disse Arealer, thi i saa Fald syntes det mig utvivlsomt, at man burde give Kommunen fortrinsvis Adgang til at erhverve dem. Tiden var imidlertid knap, og en officiel Henvendelse til Kommunalbestyrelsen kan ofte medføre ret langvarige Forhandlinger. Jeg valgte da underhaanden at spørge Medlemmer af Borgerrepræsentationen, om de mente, der var Udsigt til, at Kommunen skulde ønske at erhverve disse Arealer, og om de vilde bringe dette Spørgsmaal paa Bane. Svaret var, at der ikke var nogen Stemning i Kommunal-

bestyrelsen for, at Kjøbenhavns Kommune skulde træde til. Jeg har derfor ikke fundet det rigtigst at opsætte Indbringelsen af dette Forslag for Rigsdagen. Men jeg skal tilføje, at der jo endnu er Tid til den 1ste Januar, og hvis Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, nu da dens Opmærksomhed er fuldt henledet paa, at denne Transaktion staar for til Afgørelse, skulde udtale Lyst til at overtage disse Arealer paa de Vilkaar, som fra det private Konsortium er stillet i Udsigt, finder jeg, at Kjøbenhavns Kommune bør have Ret til at blive Ejere af dem. Men hvis ikke, kan jeg efter alt, hvad der foreligger og efter den indgaaende Behandling, som Sagen har fundet i Havneraadet, kun anse det for hensigtsmæssigt at afhænde dem paa de Vilkaar, her bydes. Jeg fremhævede allerede ved Forslagets Fremsættelse, at det selvfølgelig ikke er udelukket, at Havnevæsenet ved selv at beholde Arealerne en Tid og forsøge at realisere dem stykkevis, vilde kunne faa større Udbytte deraf end ved at sælge dem en bloc. Men Kjøbenhavns Havn er ikke rig, de Midler, den raader over, ere begrænsede. Det gælder for Havnevæsenet om at skaffe kontante Penge for at kunne gennemføre de meget betydelige Arbejder, det har for. Der frembyder sig her en Udvej til hurtig og let, uden Risiko at kunne realisere en Avance, der anslaaes til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Som Forholdene ligge, tror jeg derfor, at klog Forretningspolitik tilraader hellere at tage dette Tilbud fremfor at lade Havnevæsenet spekulere med Arealerne. — Med Hensyn til det ærede 7de kongevalgte Medlems (Hedemann) Bemærkning skal jeg sige, at en hvilken som helst Ordning med Hensyn til Vejanlæg o. s. v., som griber ind i Militæretatens Ejendomsret og Militærinteresse, selvfølgelig kræver Krigsministerens Samtykke. Der foreligger Udkast til en Overenskomst om Ordningen af disse Forhold; men den er endnu ikke endelig vedtagen. Jeg har imidlertid al mulig Grund til at tro, at de herhen hørende Spørgsmaal kunne ordnes paa en saadan Maade, at Militæretaten kan føle sig fuldt tilfredsstillet.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden formelig Afstemning.